

PETR EIDLER

KANDIDÁTI NA VRAHA

Kandidáti na vraha

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.garamond.cz
www.albatrosmedia.cz

■ **garamond**

Petr Eidler

Kandidáti na vraha – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KANDIDÁTI
NA VRAHA

PETR
EIDLER
KANDIDÁTI
NA VRAHA

Všechny osoby a děje v tomto příběhu jsou smyšlené. Jakákoliv podobnost je čistě náhodná.

Za cenné rady a pomoc při přípravě této knihy chci poděkovat především panu Jakubu Královi za velmi pečlivé připomínky k rukopisu a dále své ženě Mirce a Miloslavu Adamcovi.

Copyright © Petr Eidler, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7407-651-0

ISBN e-knihy 978-80-7407-653-4 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7407-654-1 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7407-652-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Členství v Židovské obci v Praze může být žadateli přiznáno při splnění jedné z podmínek:

- je-li matka žadatele halachická Židovka*
- podrobil-li se žadatel řádné konverzi.*

Členy přijímá vedení obce po ověření nároků žadatele rabínem. Stanovy ŽOP znají i mimořádný status, který může obdržet osoba, která má alespoň jednoho prarodiče Židem podle příslušných halachických předpisů.

Webové stránky Židovské obce v Praze

1.

Jako soukromý detektiv a majitel firmy *Man in Service*, jejímž jsem byl jediným zaměstnancem a šéfoval sám sobě, jsem sice už delší dobu neměl žádnou velkou lukrativní zakázku, ale úplně bez práce jsem také nebyl. Vždycky jsem žil skromně a neměl přehnané nároky, což se vyplatilo zvláště v této divné době. Mj. výhodou bylo, že v posledních třech letech jsem žil sám. Na svého syna jsem pravidelně posílal Kateřině dohodnutou částku a vídal ho, kdy to nám oběma vyhovovalo.

Řešil jsem nějaké bytové vykrádačky, kdy se poškození nechtěli spoléhat na práci policie, která v tomto segmentu nevykazovala zrovna nejvyšší úspěšnost. Několikrát jsem prověřoval věrohodnost a solventnost lidí, prostě dělal kšefty pracovně nepřilíš náročné, avšak poskytující mi přesný náhled na to, jaká je dnešní společnost a kam směřuje.

Poslední zakázka, kterou vše začalo, se týkala podezření na nevěru manželky známého renomovaného advokáta zabývajícího se především zahraničním komerčním právem, podnikovými fúzemi, akvizicemi, prostě oblastí, ve které se jen tak někdo na nejvyšší úrovni neorientoval, a v níž se točily velké prachy. JUDr. Pavel Blažíček měl, jak jsem se později mohl přesvědčit, v ulici Na Příkopě luxusní kancelář o pěti místnostech, se zasedačkou větší než celý můj strašnický byt, po stěnách mu visely obrazy současných umělců, u nichž věřil,

že půjdou nahoru a že jejich díla jsou vedle nemovitostí nejvýhodnější investicí. Jeho sekretářka mohla se svojí figurou chodit módní přehlídky. Zaměstnával další tři právníky, kteří se jistě vyznačovali nadprůměrnými schopnostmi a loajalitou k šéfovi.

JUDr. Pavel Blažíček měl přesto podezření, že mu je manželka nevěrná. O podezření hovořil jako o oprávněném, jistě měl vše promyšlené a nehodlal utrácet za moje služby z pouhého rozmaru. Důvod, proč se obrátil zrovna na mě, jsem si mohl pouze domýšlet. Moje nenápadná a neznámá maličkost mu byla zřejmě zárukou, že se na veřejnosti neproflákne diskreditující skutečnost o parozích, které mu nasadila jeho dráha. Nemohl jsem se pyšnit velkou reputací mezi soukromými očky, a kromě pražské židovské obce, pro kterou jsem se podílel na odhalení několika vražd, o mých službách a schopnostech nikdo s výjimkou bývalých klientů nevěděl. Ze zvědavosti jsem se ho chtěl zeptat, kdo mu mě doporučil a dal kontakt. Své webové stránky jsem jako soukromý detektiv dosud neměl, což byla spíš moje lenost než opovrhování novými technologiemi. Byl jsem pouze na seznamu soukromých detektivních agentur. Nevzpomínal jsem si, že by si mě někdo na základě toho pronajal.

Dovedl jsem si představit, že by právě ztráta vážnosti v kruhích, v nichž se advokát pohyboval a získával klienty, byla pro jeho profesi smrtelná. Být paroháč se prostě neslučuje s výkonem jeho povolání. Blažíček si musel být vědom, že i když ho přátelé naoko litovali, vyjadřovali chlapskou solidaritu, ve skutečnosti mu parohy zlomyslně přáli, posměšně si na něj ukazovali prstem, spekulovali o jeho impotenci či dalších důvodech, kvůli nimž mu je manželka nevěrná. Bez příčiny by se přece něco takového stát nemohlo. Doktor Blažíček měl navíc podezření, že milencem jeho paní je někdo z jeho známých,

snad i z okruhu lidí, pro které pořádá při vhodných příležitostech ne zrovna skromné večírky, na nichž se některému z predátorů naskytla příležitost k seznámení se Soňou.

To vše mi víceméně otevřeně sdělil při naší první schůzce v restauraci Hogo fogo v Havelské ulici. Pozval mě tam telefonicky na oběd, aniž předem specifikoval, asi z opatrnosti, oč mu půjde. Blažíčkovo jméno jsem znal, občas proběhlo médii v souvislosti s nějakými velkými podnikovými fúzemi. Do Hogo foga jsem až dosud nikdy nevkročil, ten podnik mi byl intuitivně nesympatický už proto, že tam dřív chodívala řada profláknutých politiků a rádoby celebrit.

„Probereme to až po jídle, nejde dělat pořádně dvě věci najednou,“ pravil hned úvodem. Souhlasil jsem.

Blažíčkovi mohlo být kolem čtyřiceti, vypadal dobře, jistě v dobré fyzické kondici, tihle úspěšní lidé tráví hodiny někde ve fitku nebo na tenisových kurtech. Měl plné rty, silnější nos jako Belmondo a ustupující vlasy zamaskované tak, že jejich pozůstatek byl ostříhaný na jeden dva milimetry. Vysoký byl asi jako já, takže sto osmdesát, luxusní oblek měl jistě šitý na míru, žádná konfekce, i když v posuzování hadrů jsem nebyl expert a sám jsem za oblečení nikdy zbytečně neutrácel. Jediné, nač jsem si potrpěl, byly kvalitní džíny a pořádné boty. Odhadl jsem ho na člověka, který obdivuje sám sebe za to, jakého postavení se domohl, a udělá vše pro to, aby ho z pedestalu jen tak někdo nesundal.

Objednal si rib eye steak z plemene Black Angus Greater Omaha za skoro patnáct set. Mně doporučil spaghetti aglio e oilo za necelé tři stovky. Nemůžu říct, že by byly špatné, ale jeho doporučení přece jen signalizovalo, že mě nepovažuje za hodna nejvybranějších lahůdek. Rozhodně by mi víc sedl ten jeho poctivý flák hovězího. Jedl sice soustředěně, krájel si pořádné dávky masa a drtil je svými silnými zdravými zuby jako

nějaký divoch, ale stále se kolem sebe rozhlížel, jako kdyby se obával, že ho někdo z obchodních partnerů uvidí sedět s chláp-
kem v obyčejných džínách a barevném triku.

Když jsme dojedli a objednali si doppio, položil přede mě obálku. Nebyly v ní peníze, ale fotografie velmi pohledné asi třicetileté brunety. Někdy byla zachycená v Průhonickém parku, jindy na Trocadéru s Eiffelkou v pozadí, pak na Westminsterském mostě přes Temži u Big Benu. Zajímavější byly záběry z těžko identifikovatelných pláží, kdy dvoudílné plavky víc odhalovaly, než zahalovaly její menší, ale pevné poprsí a dobře formovaný zadek. Podle palem a kaktusů to nebyla Evropa. Nevypadala na bezduchou barbínu, v očích jí svítila jiskra a rty svědčily jak o smyslnosti, tak o inteligenci. Bylo mi už jasné, že se mi Blažíček nechlubí zbůhdarma půvaby své partnerky, ale že mi zatím mlčky naznačuje, že tato bytost bude předmětem zakázky. Za tou fasádou se tudíž skrývá něco, co vyžaduje zásah soukromého oka. Zvě-
třil jsem kořist.

Čekal, že se snad vyjádřím k jejímu exteriéru, ale já jsem mlčel.

„Soňa má všechno, co si jen může přát,“ řekl s přimhouřenými očima a skoro zádumčivě strkal fotky zpátky do obálky.

„Mluvíte o svý manželce, nebo milence?“

„Soňa je moje zákonitá žena. Už deset roků. Děti zatím nemáme. Vystudovala ekonomku, zahraniční obchod, ale po sňatku zůstala na moje přání v domácnosti. Asi vás překvapím, ale ráda se stará o naši zahradu.“

„Gratuluji,“ řekl jsem co možná nejneutrálněji, aby to nevznělo ironicky. O takzvaných zelených vdovách jsem si myslel své. Kdyby Soně Blažíčkové vyhovovalo být zahradnicí, asi by si její manžel nezval do Hogo foga soukromého detektiva a nepředkládal mu její fotografie.

„Rád bych věděl, co dělá, když jsem v kanceláři nebo na cestách. Často musím do zahraničí a ne vždy беру manželku s sebou.“

„Pokud máte velkou zahradu...“

Musel mít smysl pro humor, protože se od srdce zasmál.

„Mám určitý signály, že jí s tím někdo pomáhá.“

„Můžete to podezření specifikovat?“

„Obrazně bych řekl, že nám začaly uvadat růže.“

„Pak ovšem není ten zahradnický pomocník zrovna nejlepší,“ odtušil jsem.

Dopil jsem doppio a vyčkával, co z něho ještě vypadne. Najednou poněkud změnil slovník, už nebyl vtipný a zdvořilý. Nablýskaná fasáda spadla.

„Chlap, do prdele, pozná, když se jeho ženská začne s někým tahat. Ona si dává sakra majzla, abych na nic nepřišel. Vymazává si esemesky, nikdy přede mnou netelefonuje. Když někam jde, tak s kamarádkou, ale dvakrát jsem zjistil, že mi lhala. Zatím držím hubu, ale nebudu ze sebe dělat debila.“

„Oč vám jde, pane doktore?“ zeptal jsem se vážně a pohlédl mu zpříma do očí, jak jsem to odkoukal z drsných filmových detektivek. Mnozí u soukromých oček takové chování očekávali. Pistoli jsem už dávno u sebe nenosil, tak aspoň tím pohledem jsem mohl posloužit.

„Vědět, co to je za hajzla.“

„Dobře,“ pokýval jsem hlavou. „A co potom?“

„Jak – co potom?“

„No,“ pousmál jsem se, „pokud se potvrdí vaše podezření, že někoho má, budete se chtít rozvést, nebo svou ženu, případně jejího milence, zmlátíte?“

Myslel si, že s ním žertují. Mohlo to tak vypadat, ale já jsem svou otázku mínil vážně. Člověk rád ví, s kým má co do činění. Způsoby řešení prokázané nevěry bývají nejrůznější.

„Záleží, kdo to je,“ řekl už opatrněji. „Byl bych velmi nerad, což jistě chápete, kdyby se jednalo o někoho z mých obchodních partnerů nebo klientů.“

Pokýval jsem hlavou.

„To by bylo hodně nemilý, přijít o dobrýho klienta. A ta škodolibost...“

„Ano. Mám svou hrdost,“ řekl tiše.

V tu chvíli jsem mu věřil.

„A co vy?“ zeptal jsem se ho.

„Co já?“

„No,“ na rovinu jsem vyklopil, co mi zrovna prolétlo hlavou, „jestli vám manželka nevrací to, co jí sám děláte. Většinou to tak bývá. Msta je velkou motivací. Vy mně, já vám. Oko za oko, zub za zub.“

„Myslíte, že jí zahybám, tak mi oplácí stejnou mincí?“

Přikývl jsem. Zapalovalo mu to dobře.

„O tom přece není vůbec řeč,“ konstatoval kategoricky. „Já mluvím o voze, vy o koze.“

Napodobil jsem jeho kývnutí. Dohodli jsme se, co udělám a jaká bude moje hodinová sazba. Nesmlouval, však jsem také byl ve srovnání s konkurencí laciný. Věnoval mi tři Soniny fotografie a odvyprávěl vše, co jsem potřeboval vědět. Měl jsem mu dávat jednou týdně zprávu. Určil přesný čas, kdy mu můžu telefonovat a nikdo ho neuslyší. Na penězích mu nezáleželo, jen trval na tom, aby vše probíhalo diskrétně a nikdo kromě mě o tom nevěděl. Dům má sice dva vchody, ale s tím už si určitě poradím.

Nakonec jsem se ho přece jen zeptal, jak na mě přišel.

„Dostal jsem kontakt a doporučení na obci.“

Hned mi nedošlo, jakou obec má na mysli.

„Pražskou židovskou obec přece,“ řekl, nechápaje moji nedůvtipnost, a vstal od stolu.

„Vy pro ně děláte?“
„Občas. Mám tam pár známých. Nebo měl jsem.“
„Komu můžu poděkovat?“
„To není důležitý,“ konstatoval a podal mi ruku. Byli jsme domluveni.

2.

Měla následovat obvyklá rutina. Případů podobného typu jsem řešil víc; prokázání nevěry je pro každé očko něco na způsob denního chleba. Modus operandi je jednoduchý, zjistit o sledovaném co nejvíc, pověsit se mu na paty, nespustit ho z očí, pokud možno se i dostat k adresáři v jeho mobilu, k důvěrným kamarádům nebo kamarádkám, vyptávat se, poslouchat... Většinou se člověk dostal k nejspínavějšímu prádlu, tak nesměl být háklivý.

Žádné převratné triky se nedaly vymyslet. Technické operativní prostředky jako skryté kamery, štěnice, drony a podobně by sice byly užitečnými pomocníky, ale já jsem byl příliš malé očko, abych se mi vyplatilo do takových vymožeností investovat. V mém případě jsem se musel spoléhat na trpělivost a velkou měrou na náhodu. Najít případného milence a chytit párek in flagranti mohlo trvat týden, měsíc i déle, pokud to byl klient ochoten hradit. Naštěstí pro můj byznys si podobnou službu neobjednávali ti, kteří měli hlouběji do kapsy.

Měl jsem kliku, že Blažíčkovi měli vilu ve Vršovicích poblíž plaveckého stadionu Slavie. Kvůli udržení kondice jsem si tam párkrát měsíčně chodil zaplavat, takže je možné, že jsem paní Soňu někdy v bazénu zahlédl. A k nim domů jsem to měl ze svého bytu pěšky kolem deseti minut. Kdybych utíkal, tak dorazím před ten dům z první republiky ještě dřív.

Kolem rozlehlé patrové stavby s dozvukem secesní výzdoby se rozkládala přiměřeně velká zahrada. Místo bylo tiché a nebyl tam velký provoz. Okolo stály jen podobné vily. To byla výhoda i nevýhoda. Každý, kdo se tam potuloval delší dobu, se stal časem nápadný.

Na největší zádrhel jsem narazil hned první den. Jak už mě Blažíček upozornil, vila měla dva východy. Ten hlavní, okázalý, vedl do úzké Javorové ulice, druhým, zadním se dalo vyjít zahradní brankou do Achátové, jež vedla až na páteřní Průběžnou, kterou jezdily tramvaje a autobusy. Pokud bych měl monitorovat pohyb sledované ženy, musel bych se rozdvojit. I když jsem v tom neshledal logiku, Soňa Blažíčková používala oba východy. Zadní se hůř zavíral. Měla vždy co dělat, aby vrzající dveře zaklaply, ale přesto tudy chodila. Byla to prevence před takovými slídily, jako jsem byl já? Pokud bych si přivzal někoho k sobě, nebyl by problém pokrýt oba východy.

Pan Lála, se kterým jsem mnohokrát spolupracoval, už na tom nebyl zdravotně nejlépe. Při našem posledním hovoru si stěžoval na horší hybnost. Blížila se mu osmdesátka, měl nárok na bolesti kyčlí a kolen. Svým způsobem jsem jeho problémy s klouby tehdy uvítal, měl jsem tak elegantní záminku, proč přestat využívat jeho služeb. Pan Lála totiž dokázal být snesitelný, jen když se moc snažil. Jeho vychloubačnost, chucpe, jak říkají mí židovští přátelé, nebetyčné sebevědomí spolu s jistotou, že vše umí a všemu rozumí, z něj činily kandidáta na zavraždění.

Pokud bych ho teď nechal sedět ve svém zaparkovaném autě v Achátové ulici a sám sledoval cvrkot v Javorové, Blažíčková by nám neunikla. Stačilo by, aby mi Lála dal znamení, že vychází jeho brankou, a oběhl bych roh a pustil se do sledování. Pokud by vyjela ve svém maličkém nissanu, nasedl bych k Lálovi a pověsil se za ni.

Večer jsem mu zatelefonoval. Nejdřív mi vynadal, že jsem na něj dlouho kašlal, pak se otázal, co pro mě může udělat.

„Že to jste vy... Mám dřepět doma, nebo v autě?“ položil řečnickou otázku, když jsem mu vyložil, co by bylo jeho úkolem. „Počítejte se mnou. Teda ne nějakou trojčlenku nebo násobilku, prostě...“

„Co vaše klouby?“ skočil jsem mu do řeči.

„Hm, nelítám jako Zátopek, ale felčaři mě dali do kupy, polykám brufeny jako slepice zrní, takže něco ujdou. A sezení doma mám už plný zuby,“ zabručel. „To jako ne že bych měl v zubech sezení nebo zadek, to se jen tak říká.“

Ujistil jsem ho, že úsloví rozumím, nemusí mi ho vysvětlovat. Plácli jsme si. Vymínil si, že se pro něho vždy brzo ráno zastavím a společně odjedeme k domu Blažíčkových.

Uvědomoval jsem si, že zatažením Lály do hry porušuji dohodu s doktorem Blažíčkem, ale hlavu jsem si z toho nedělal. Prostě na tom budeme pracovat dva a on se nic nedozví.

A tak začaly docela nevzrušivé dny sledování krásné Soni. Zatímco já jsem nenápadně korzoval Achátovou nebo posedával s otevřenou knihou v parčíku, odkud bylo z lavičky vidět na můj domovní vchod, pan Lála dřepěl v mém autě v Javorové a hlídal ten druhý. Občas jsme si zavolali a ujistili se, že se nic zvláštního neděje.

Služba nám začínala kolem osmé, kdy Blažíček odjížděl do kanceláře, a končila kolem šesté navečer, kdy se vracel. Pokaždé jsem se snažil, aby se naše oči střetly. Viděl tak, že nic nezanedbávám. Ještě jsem lehce pokrčil rameny, abych naznačil, že se nic neděje, vetřelec se neobjevil a jeho paní čeká doma.

Paní Soňa skutečně trávila většinu času ve vile, dvě tři hodiny se opalovala na zahradě, využívajíc teplých zářijových dnů. Před zvědavějšími pohledy byla kryta keři, ale věděl jsem

o ní. Občas něco provedla na květinovém záhonu, okopala afrikány, uštípla růži. Obden zašla pěšky nakupovat do nedaleké Billy. S nikým se nebavila, nic podezřelého se jí nedalo vytknout.

V úterý v jednu hodinu po poledni si Soňa vyrazila do plaveckého bazénu. Protože jsem s tím počítal, nosil jsem s sebou plavky. Nenápadně jsem ji sledoval, zda opravdu vejde dovnitř, a když jsem ji uviděl, jak si kupuje lístek, učinil jsem totéž. Převlékl jsem se a vysprchoval rychleji než ona. Plaval jsem v bazénu poblíž vchodu, kterým měla vejít do haly. V plavecké čepici jsem ji hned nepoznal, ale senzační figura ji prozradila. Skočila šipku a začala kroulovat. Šlo jí to skvěle. Pozoroval jsem ji a záviděl všem chlapům, kteří ji kdy měli. Jen Blažíčkovi jsem nezáviděl. Kontroloval jsem velké hodiny. Předpokládal jsem, že si stejně jako já zakoupila hodinu. Ve dvě třicet jsme oba současně doplávali ke schůdkům z vody.

„Prosím,“ řekl jsem galantně a dal jí přednost.

„Díky,“ odpověděla a usmála se na mě. To mě povzbudilo.

„Dneska byla prima voda, vidíte?“

„Jako vždycky,“ odpověděla sice stručně, ale neprotestovala proti tomu, když jsem kráčet k šatnám po jejím boku.

„Máte senzační styl. Plavete závodně?“

Rozesmála se. Že už na to nemá věk. Řekl jsem, že figuru má jak aktivní sportovkyně.

„Však vy se taky držíte,“ konstatovala a přejela mě pohledem od hlavy k patám.

To mě potěšilo. Když ode mě odešla Kateřina, přibral jsem za rok pár kilo a bylo to na mně vidět. Začal jsem proto trochu cvičit a chodit plavat. Teď už jsem na tom byl lépe, svaly se začaly rýsovat a pneumatika kolem pasu zmizela. Kdyby nebyla ženou, kterou manžel podezřívá z nevěry, zkusil bych

ji pozvat na kávu nebo sklenku vína, ale za těchto okolností to nepřicházelo v úvahu. Svou identitu jsem nemohl prozradit. Jen jsem pokynul hlavou a zmizel v pánských šatnách.

Pravidelně dvakrát týdně docházela k Blažičkovým posluhovačka. Uvažoval jsem, jak ji kontaktovat a zkusit něco o paní domu vyzvědět, nenaskytla se však vhodná příležitost.

Jednoho podvečera jsme se s Lálou místo návratu domů posadili v nedaleké zahradní hospůdce. Pochlubil jsem se, jak jsem byl se Soňou v bazénu a že jsme dokonce prohodili pár slov. Lálu to rozesmálo. Kdyby tak věděla, že si mě najal její muž, tak by mě místo konverzace koplá někam.

„Jestli ženský něco nesnášejí, tak šmírování. Buďte rád, že si vás nikdy před domem nevšimla.“

„Pořád nevíme, jak je to s její počestností,“ povzdychl jsem si. Už jsme ji měli v merku druhý týden, a nic.

„Tahle šelmička je šikovná. Tím teda nechci říct, že by byla zrovna zvířátko, rozumíte, jak to myslím... Prostě takhle se daleko nedostanete.“

„A co můžu podle vás dělat jinýho, než dělám? Víme aspoň, že dovnitř za ní nikdo nechodí.“

„To ne,“ řekl Lála a sklonil hlavu, abych neviděl, jak se šklebí. „Všude tam budou pokojový kamery. Tak se to dělá...“

„Ještě mi řekněte, pane Lálo, že jste je tam instaloval nebo vám někdo předal přesný plány...“

Zakroutil hlavou. „Byl jsem dnes uvnitř. Jo. Ani jste si toho nevšimnul. Neusnul jste náhodou na lavičce? Předstíral jsem, že se mi udělalo blbě z vedra, a zazvonil jsem. Starýho dědka jako já, nota bene s francouzskou holí, nikdo nepodezřívá, že by měl postranní úmysly.“

To byla pravda, místo sepraného trika měl na sobě obstojnou košili s krátkým rukávem a světlé plátěné kalhoty.

„Požádal jsem ji o sklenici vody, tak mě pozvala do haly, posadila a dala mi minerálku. Moc hodná ženská. A pálí jí to,“ dodal s povzdechem. „Škoda, že nejsem o pár roků mladší jako vy.“

„Takže jste viděl ty kamery.“

„To zrovna ne, nemůžu si to tam přece před ní prohlížet jako exponáty v Národním muzeu,“ namítl. „Dneska už jsou kamery velký jak špendlíková hlavička. Vsadím se, že ji ten její žárlivec může odkudkoli na svém mobilu sledovat. Ona o tom ovšem bude vědět, proto je opatrná. A má za ušima. To jako že určitě není žádná slepice...“

„Tím samozřejmě nemyslíte slepici, ale někoho hloupějšího,“ předešel jsem další Lálův výklad. „Pokud toho milence skutečně má.“

„Má. Jinak by nebyla tak ostražitá. Hned mě prokoukla.“

Zhrozil jsem se. „To nám dobře začíná. Jestli se zmíní manželovi...“

„Věděla, že dřepím v autě už aspoň týden, takže hned na mě vybafla, co tam dělám. Přitom se usmívala a dávala mi napít. Jenže mě jen tak někdo nedostane,“ pronesl svou oblíbenou frázi a zabušil si do prsou.

„Nakecal jste jí nějakou fantastickou pohádku,“ tipoval jsem. Lála byl s to se vydávat za bývalého profesionálního boxera, univerzitního profesora práv, instalatéra, kouzelníka, velvyslance nebo za kohokoli dalšího. Často mu to prošlo.

„Řekl jsem jí víceméně pravdu, abych se moc nezamotával. Že jsem soukromý očko, akorát že nesleduju ji, ale jistou Koniklecovou z protější vily.“

Objasnil mi, že jak měl v autě dlouhou chvíli, vyhledal si přes mobil v katastru nemovitostí oba Blažičkovy sousedy. Věděl, že ve vedlejší vile bydlí PhDr. Eva Koniklecová, která je profesorkou francouzštiny na soukromé jazykové škole.

Na Facebooku pak našel její veřejný profil. Šlo o pohlednou mladou slečnu se spoustou přátel.

„Jdete s dobou a se sociálními médii,“ řekl jsem uznale. „Ale zahráváte si. Nechtěla Blažíčková vědět, proč šmírujete Koniklecovou?“

„Přece jí nevyzradím služební tajemství.“

Povzdechl jsem si. „Co mi ještě řeknete k Soně?“

„Mají to tam nóbl. Nábytek na míru, fajnový obrazy, perský koberce. Zlatá klec. Předpokládám, že jsem tam dnes nebyl naposled. No a mimochodem,“ dmul se pýchou, „dala mi své číslo mobilu. Nechcete ho pro každý případ nadiktovat? Doktůrek vám ho nedal, co?“

Chtěl jsem. Člověk nikdy neví.

Díky Lálově troufalosti jsme se dostali k Soně Blažíčkové o poznání blíž, ale žádoucí výsledek se nedostavoval. Dál jsem vyse-
dával skrytý za keři v parčíku, občas prošel Javorovou a střídal převleky a paruky jako herec na divadle. Krásná Soňa vycházela z domu zřídka, většinou šlo o nákupy, čistírnu nebo poštu. Zaplavat si už nešla, auto nechávala v garáži. Blažíček se vracel domů v šest, kdy jsme mohli odpískat naši směnu. Netušil jsem, jestli mu manželka řekla o Lálovi. Pokud měl doma skutečně nainstalované kamery a byly zapnuté, musel o něm Blažíček vědět.

Pro mě záhadným způsobem si Blažíčková Lálu oblíbila. Dál k ní denně chodíval, naoko sledoval z okna dům slečny Koniklecové a vyptával se na ni.

„Buď je Sonička svatá, bigotní, frigidní, nebo ji Blažíček tak kvalitně uspokojuje, že nemá roupy,“ konstatoval Lála a připustil, že se v Blažíčkové zpočátku mýlil. „Možná by stálo za to oúknout toho jejího chlapa, jestli naopak on nemá bokovku.“

Také by mě to zajímalo, ale nic nám do toho nebylo. Ať si vydržuje klidně harém.

Koncem týdne jsem v dohodnutý čas zavolał Blažíčkovi a řekl mu, že výsledky jsou nulové, jeho drahá se chová ctnostně.

„Ona je rafinovaná. Vydržte! Vodí nás všechny za nos.“

Naštěstí mi jako Lála nezačal vysvětlovat, co to znamená.

To, co jsem se mu chystal sdělit, se mi neříkalo dobře, protože jsem vždy ctil soukromí. Jenže doktor byl můj klient, a měli jsme tudíž společný zájem.

„Pomohlo by, kdybyste jí častěji nenápadně zkontroloval mobil, výpis hovorů a textovky.“

„Nemusíte mi radit. Vypadá to, jako kdyby si s žádným chlapem netelefonovala. Není na sociálních sítích, má jen pár známých, který s ní drží basu. Ale musí se s ním někdy sejít.“

Slíbil jsem, že nepolevím.

„Neřekl jste o tom nikomu?“

Ujistil jsem ho, že ctím dohodu.

3.

Vypadalo to, že ani další týden nepřinese do sledovačky zlom. Nedokázal jsem odhadnout, jak dlouho mě bude doktor Blažíček ochotný financovat. Naštěstí se ukázalo, že jsem si zbytečně sundával kalhoty daleko před brodem. Lála konečně na něco narazil.

„Stopa jako sviňa,“ hlásil mi vítězoslavně, když jsem ho odvážel domů. „Jednou jsem měl zase kliku, teda ne kliku od dveří...“

„Dost, chápu!“ vykřikl jsem nešťastně.

„Prostě jak se říká, štěstí patří připraveným,“ štěbetal dál. „Dřepím tam s ní v salónu a najednou jí zazvoní mobil. To se ještě nikdy nestalo. Kouknu na ni. Dočista zkoprněla. Neměla se k tomu, ho vzít. Tak povídám, že ho přece nenechá vyzvánět. Vyhrkla, že se omlouvá, a vyšla na chodbu. Neměl jsem nic slyšet, jenže nezavřela úplně ty obrovský posuvný dveře, takže jsem k nim co nejtíšeji došel a neuniklo mi ani slovo. Bylo to krátký, ale stačilo. Nejdřív na něj spustila, proč jí volá, když dobře ví..., ale nedopověděla, co má vědět, asi že jí nemá telefonovat. On pak něco drmolil dost hlasitě a vzrušeně, ale tomu jsem nerozuměl. Ona pak, že teda ve čtvrtěk na obvyklém místě. Ten chlap s tím nesouhlasil a řekl něco jinýho, takže ona to tiše zopakovala a zavěsila.“

„Čtvrtek kde?“

„V poledne ve stodole.“